

“मीठे बच्चे- आत्मारूपी ज्योतिमा ज्ञान-योगको घृत राख्यौ भने ज्योति जागिरहन्छ, ज्ञान र योगको फरक राम्रोसँग बुझ्नु छ ।”

प्रश्न:- बाबाको कार्य प्रेरणाले चलन सक्दैन, उहाँ यहाँ आउनु पर्छ । किन ?

उत्तर:- किनकि मनुष्यको बुद्धि बिलकुल तमोप्रधान छ । तमोप्रधान बुद्धिले प्रेरणा लिन (बुझ्न) सक्दैन । बाबा आउनुहुन्छ, त्यसैले त भनिन्छ- छोड भी दे आकाश सिंहासन... ।

गीत:- छोड भी दे आकाश सिंहासन...

ओम् शान्ति । भक्तहरूले यो गीत बनाएका छन् । अब यसको अर्थ कति राम्रो छ । भन्दछन्- आकाश सिंहासन छोडेर आउनुहोस् । अब आकाश त यो हो । यो हो रहने स्थान । आकाशबाट त कुनै चीज आउँदैन । आकाश सिंहासन भन्दछन् । आकाश तत्त्वमा त तिमी रहन्छौ र बाबा रहनुहुन्छ महतत्त्वमा । त्यसलाई ब्रह्म वा महतत्त्व भन्दछन्, जहाँ आत्माहरू निवास गर्छन् । बाबा आउनुहुन्छ पनि अवश्य वहाँबाट नै । कोही त आउँछ नि । भन्छन्- आएर हाम्रो ज्योति जगाउनुहोस् । गायन पनि छ- एक छन् अन्धाका सन्तान अन्धा र अरू छन् दृष्टि हुनेका सन्तान दृष्टि हुनेहरू । धृतराष्ट्र र युधिष्ठिर नाम देखाउँछन् । अब यिनीहरू त हुन् रावणका सन्तान । मायारूपी रावण हो नि । सबैको रावण बुद्धि छ, अहिले तिमी हौ ईश्वरीय बुद्धि । बाबा अहिले तिमीहरूको बुद्धिको ताला खोलिरहनुभएको छ । रावणले ताला बन्द गरिदिन्छ । कसैले कुनै कुरा बुझेन भने भन्छन्- यो त पत्थरबुद्धि छ । बाबा आएर यहाँ ज्योति जगाउनुहुन्छ नि । प्रेरणाले कहाँ काम हुन्छ र ! आत्मा जो सतोप्रधान थियो, त्यसको तागत अहिले कम भएको छ । तमोप्रधान बनेको छ । एकदम मधुरो भएको छ । कोही मनुष्य मन्यो भने उसको लागि दियो जलाउँछन् । अब दियो किन जलाउँछन् ? सम्भन्छन्- ज्योति निभेपछि अँध्यारो नहोस् यसैले ज्योति जलाउँछन् । अब यहाँको ज्योति जलाउनाले वहाँ कसरी प्रकाशित हुन सक्छ ? कसैले पनि बुझ्दैनन् । अहिले तिमी होशियार बन्दछौ । बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई स्वच्छ बुद्धि बनाउँछु । ज्ञान घृत राख्दछु । यो हो पनि सम्झाउने कुरा । ज्ञान र योग दुवै अलग चीज हुन् । योगलाई ज्ञान भनिदैन । कसैले सम्भन्छन्- भगवान्ले आएर यो पनि ज्ञान दिनुभयो- मलाई याद गर । तर यसलाई ज्ञान भनिदैन । यहाँ त बाबा र बच्चाहरू छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- उहाँ हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, यसमा ज्ञानको कुरा भनिदैन । ज्ञान त विस्तार हो । यो त केवल याद हो । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, पुग्यो । यो सामान्य कुरा हो । यसलाई ज्ञान भनिदैन । बच्चाले जन्म लियो भने अवश्य बाबालाई याद गर्छ नि । ज्ञानको विस्तार छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, यो त ज्ञान भएन । तिमी आफैँ जान्दछौ- हामी आत्मा हौं, हाम्रा बाबा परम आत्मा, परमात्मा हुनुहुन्छ । यसलाई ज्ञान कहाँ भनिन्छ र ! बाबालाई पुकार्दछन् । ज्ञान त हो नलेज, जस्तै कसैले एम.ए. पढ्छन्, कसैले बी.ए. पढ्छन् । कति धेरै किताब पढ्नुपर्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी मेरा बच्चा हौ नि, म तिमीहरूको बाबा हुँ । मसँग नै योग लगाऊ अर्थात् याद गर । यसलाई ज्ञान भनिदैन । तिमी बच्चाहरू हौ नि । तिमी आत्माहरूको कहिल्यै विनाश हुँदैन । कोही मन्यो भने उसको आत्मालाई बोलाउँछन्, अब त्यो शरीर खत्तम भएर गयो । आत्माले भोजन कसरी खान्छ ? भोजन त फेरि पनि ब्राह्मणले खान्छन् । तर यो सबै हो भक्तिमार्गको परम्परा । यस्तो होइन- हामीले भनेर त्यो भक्तिमार्ग बन्द हुन्छ । त्यो त चलि नै रहन्छ । आत्माले त एउटा शरीर छोडेर गएर अर्को लिन्छ ।

बच्चाहरूको बुद्धिमा ज्ञान र योगको भिन्नता स्पष्ट हुनुपर्छ । बाबा, जसले भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, यो ज्ञान होइन । यो त बाबा डाइरेक्सन दिनुहुन्छ, यसलाई योग भनिदैन । ज्ञान हो- सृष्टि चक्र कसरी फिर्दछ- त्यसको ज्ञान । योग अर्थात् याद । बच्चाहरूको कर्तव्य हो, बाबालाई याद गर्नु । त्यहाँ छन् लौकिक, यहाँ हुनुहुन्छ पारलौकिक । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर । त्यसैले ज्ञान अलग चीज भयो । के बच्चाहरूलाई बाबाले याद गर भन्नुपर्छ र ! लौकिक बाबाको त जन्मने बित्तिकै याद रहन्छ । यहाँ बाबाको याद दिलाउनुपर्छ । यसमा मेहनत लाग्छ । आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर, यो धेरै मेहनतको काम हो । त्यसैले बाबा

भन्नुहुन्छ- योगमा टिक्न सक्दैनन् । बच्चाहरूले लेख्छन्- बाबा याद भुलिन्छ । यस्तो भनिदैन- ज्ञान भुलिन्छ । ज्ञान त धेरै सजिलो छ । यादलाई ज्ञान भनिदैन, यसमा मायाको तुफान धेरै आउँछ । हुन त ज्ञानमा कोही धेरै तीक्ष्ण छन्, मुरली धेरै राम्रो चलाउँछन् तर बाबा सोध्नुहुन्छ- यादको चार्ट निकाल, कति समय याद गर्दछौ ? बाबालाई यादको चार्ट यथार्थसँग बनाएर देखाऊ । यादको नै मुख्य कुरा छ । पतितले पुकार्छन्- आएर पावन बनाउनुहोस् । मुख्य हो पावन बन्ने कुरा । यसमा नै मायाको विघ्न पर्छ । शिव भगवानुवाच- यादमा सबै धेरै कच्चा छन् । राम्रा-राम्रा बच्चाहरू जसले मुरली त धेरै राम्रो चलाउँछन् तर यादमा बिलकुल कमजोर छन् । योगबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ । योगबाट नै कर्मेन्द्रियहरू बिलकुल शान्त हुन सक्छन् । एक बाबा सिवाय अरू कसैको याद नआओस्, कुनै देह पनि याद नआओस् । आत्माले जान्दछ- यो सारा दुनियाँ समाप्त हुनु छ, अब हामी जानेछौं, आफ्नो घर । फेरि आउनेछौं राजधानीमा । यो सदैव बुद्धिमा रहनुपर्छ । जो ज्ञान मिल्छ त्यो आत्मामा रहनुपर्छ । बाबा त हुनुहुन्छ योगेश्वर, जसले याद सिकाउनुहुन्छ । वास्तवमा ईश्वरलाई योगेश्वर भनिदैन । तिमी योगेश्वर हौ । ईश्वर बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर । यो याद सिकाउने ईश्वर बाबा हुनुहुन्छ । उहाँ निराकार बाबाले शरीरद्वारा सुनाउनुहुन्छ । बच्चाहरूले पनि शरीरद्वारा सुन्छन् । कोही त योगमा धेरै कच्चा छन् । बिलकुल याद नै गर्दैनन् । जति पनि जन्म-जन्मान्तरको पाप छ सबै सजाय खानु छ । यहाँ आएर जसले पाप गर्छन् उनीहरूले अझ सय गुणा सजाय खान्छन् । ज्ञानको कुरा त धेरै गर्छन्, योग बिलकुलै छैन जसकारण पाप भस्म हुँदैन, कच्चा नै रहन्छन् यसैले सच्चा-सच्चा माला ८ को बनेको छ । ९ रत्न गायन गरिन्छ । १०८ रत्न कहिल्यै सुनेका छौ र ? १०८ रत्नको कुनै चीज बनाउँदैनन् । धेरै छन् जसले यी कुरालाई पूरा बुझ्दैनन् । यादलाई ज्ञान भनिदैन । ज्ञान सृष्टि चक्रलाई भनिन्छ । शास्त्रहरूमा ज्ञान छैन, ती शास्त्र हुन् भक्तिमार्गका । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- म यीद्वारा मिल्दिनँ । साधु आदि सबैको उद्धार गर्न म आउँछु । उनीहरू सम्भन्छन्- ब्रह्ममा लीन हुनु छ । फेरि उदाहरण दिन्छन्, पानीका थोपा-थोपाको । अहिले तिमी यसो भन्दैनौ । तिमी त जान्दछौ- हामी आत्माहरू बाबाका सन्तान हौं । “मामेकम् याद गर” यो अक्षर पनि भन्छन् तर अर्थ बुझ्दैनन् । भन्न त भनिदिन्छन्- म आत्मा हुँ, तर आत्मा के हो, परमात्मा के हो- यो ज्ञान बिलकुल छैन । यो बाबा नै आएर सुनाउनुहुन्छ । अहिले तिमी जान्दछौ- हामी आत्माहरूको घर त्यो हो । वहाँ सारा वृक्ष छ । हर एक आत्मालाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ । सुख कसले दिन्छ, दुःख कसले दिन्छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन ।

भक्ति हो रात, ज्ञान हो दिन । ६३ जन्म तिमीले धक्का खान्छौ । फेरि ज्ञान दिन्छु त्यसमा कति समय लाग्छ ? सेकेन्ड । यो त गायन पनि छ- सेकेन्डमा जीवनमुक्ति । उहाँ तिमीहरूको बाबा हुनुहुन्छ नि, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । उहाँलाई याद गरेपछि तिमी पावन बन्नेछौ । सत्ययुग, त्रेता, द्वापर, कलियुग यो चक्र छ । नाम पनि जान्दछन् तर पत्थरबुद्धि यस्ता छन्, समयको कसैलाई थाहा छैन । सम्भन्छन् पनि घोर कलियुग हो । यदि कलियुग अभै चल्ने हो भने भन् घोर अँध्यारो हुनेछ यसैले गायन पनि छ- कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका थिए र विनाश भयो । थोरै पनि ज्ञान सुने भने प्रजा बन्छन् । कहाँ यी लक्ष्मी-नारायण कहाँ यी प्रजा ! पढाउने त एकै हुनुहुन्छ । हर एकको आ-आफ्नो तकदिर छ । कसैले त छात्रवृत्ति लिन्छन्, कोही फेल हुन्छन् । रामलाई बाणको निशानी किन दिइएको हो ? किनकि फेल भए । यो पनि गीता पाठशाला हो, कोही त थोरै पनि अङ्क पाउन लायक छैनन् । म आत्मा बिन्दु हुँ, बाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ, यसरी उहाँलाई याद गर्नु छ । जसले यी कुरालाई बुझ्न पनि बुझ्दैनन् उनीहरूले के पद पाउँछन् ! यादमा नरहँदा धेरै घाटा पर्छ । यादको बलले धेरै कमाल गर्छ, कर्मेन्द्रियहरू बिलकुल शान्त, शीतल हुन्छन् । ज्ञानबाट शान्त हुँदैनन्, योगको बलबाट शान्त हुन्छन् । सबैले पुकार्छन्- आएर हामीलाई त्यो गीताको ज्ञान सुनाउनुहोस्, अब को आउँछ ? कृष्णको आत्मा त यहाँ छ । कोही सिंहासनमा कहाँ बसेको छ र जसलाई बोलाऊन् । यदि कसैले भनोस्- हामी क्राइस्टको आत्मालाई याद गर्छौं । अरे ! उनी त यहाँ नै छन्, उनलाई के थाहा ? क्राइस्टको आत्मा यहाँ नै छ, फर्केर जान सक्दैन । लक्ष्मी-नारायण, पहिले नम्बरकाले नै पूरा ८४ जन्म लिन्छन् भने अरू फेरि फर्केर कसरी जान सक्छन् ? त्यो सबै हिसाब छ नि । मनुष्यले त जति बोल्छन् त्यो भुटो । आधाकल्प हुन्छ भुट खण्ड, आधाकल्प हुन्छ सचखण्ड ।

अहिले त हर एकलाई सम्झाउनुपर्छ— यस समय सबै नर्कवासी छन् फेरि स्वर्गवासी बन्नेछन् । मनुष्य कति वेद, शास्त्र, उपनिषद् आदि पढ्छन्, के यसबाट मुक्ति पाउँछन् ? उत्रिनु त छ नै । हर चीज सतो, रजो, तमोमा अवश्य आउँछन् । नयाँ दुनियाँ केलाई भनिन्छ, कसैलाई पनि यो ज्ञान छैन, यो बाबा सम्मुख बसेर सम्झाउनुहुन्छ । देवी-देवता धर्म कहिले, कसले स्थापना गर्‍यो, केही पनि थाहा छैन । त्यसैले बाबाले सम्झाउनुभएको छ— ज्ञानमा धेरै राम्रा भए पनि योगमा कति बच्चाहरू फेल छन् । योग छैन भने त विकर्म विनाश हुँदैन, उच्च पद पाउने छैनन् । जो योगमा मस्त छन् उनीहरूले नै उच्च पद पाउँछन् । देहसहित सबै कुरा भुलेर देही-अभिमानि बन्छन् । हामी अशरीरी हौं अब जान्छौं घर । उठ्दा-बस्दा सम्भ— अब यो शरीर त छोड्नु छ । हामीले पार्ट खेल्यौं, अब जानेछौं घर । ज्ञान त मिलेको छ, जसरी बाबामा ज्ञान छ, उहाँले त कसैको याद गर्नु छैन । याद त तिमी बच्चाहरूले गर्नु छ । बाबालाई ज्ञानको सागर भनिन्छ । योगका सागर त भनिदैन नि । चक्रको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ र आफ्नो परिचय पनि दिनुहुन्छ । यादलाई ज्ञान भनिदैन । याद त बच्चाहरूलाई आफैं आउँछ । याद त गर्नेपर्छ, नत्र कसरी वर्सा पाउने ? बाबा हुनुहुन्छ त्यसैले वर्सा पनि अवश्य मिल्छ । बाँकी छ ज्ञान । हामी ८४ जन्म कसरी लिन्छौं, तमोप्रधानबाट सतोप्रधान, सतोप्रधानबाट तमोप्रधान कसरी बन्छौं, यो बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । अब सतोप्रधान बन्नु छ बाबाको यादद्वारा । तिमी रूहानी बच्चाहरू रूहानी बाबाको पासमा आएका छौ, उहाँलाई शरीरको आधार त चाहियो नि । भन्नुहुन्छ, म बूढो तनमा प्रवेश गर्छु । हो पनि वानप्रस्थ अवस्था । अहिले बाबा आउनुहुन्छ तब सारा सृष्टिको कल्याण हुन्छ । यो हो भाग्यशाली रथ, यसबाट कति धेरै सेवा हुन्छ । यस शरीरको भान छोड्नका लागि याद चाहिन्छ । यसमा ज्ञानको कुरा छैन । धेरै याद सिकाउनुपर्छ । ज्ञान त सजिलो छ । सानो बच्चाले पनि सुनाइदिन्छ । बाँकी यादमा नै मेहनत छ । एकको याद रहोस्, यसलाई भनिन्छ अव्यभिचारी याद । कसैको शरीरलाई याद गर्नु, त्यो हो व्यभिचारी याद । यादबाट सबैलाई भुलेर अशरीरी बन्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यादको बलद्वारा आफ्ना कर्मेन्द्रियहरूलाई शीतल, शान्त बनाउनु छ । सम्पूर्ण पास हुनका लागि यथार्थसँग बाबालाई याद गरेर पावन बन्नु छ ।
- २) उठ्दा-बस्दा बुद्धिमा रहोस्— अब हामी यो पुरानो शरीरलाई छोडेर फर्केर घर जानु छ । जसरी बाबामा सबै ज्ञान छ, यस्तै मास्टर ज्ञान सागर बन्नु छ ।

वरदानः— किन, के को प्रश्नको जालबाट सदा मुक्त रहने विश्व सेवाधारी, चक्रवर्ती भव

जब स्वदर्शन चक्र सही तर्फ चल्नुको सट्टा गलततर्फ चल्छ तब मायाजित बन्नुको सट्टा परचक्रको, उल्भनको चक्रमा आउँछौ जसबाट किन र के को प्रश्नको जाल बन्दछ जसलाई आफैं रद्दछौ र आफैं फँसदछौ । यसैले ज्ञानी बनेर स्वदर्शन चक्र घुमाइरह्यौ भने किन के को प्रश्नको जालबाट मुक्त भएर योगयुक्त, जीवनमुक्त, चक्रवर्ती बनेर बाबाको साथमा विश्व कल्याणको सेवामा चक्कर लगाइरहनेछौ । विश्व सेवाधारी चक्रवर्ती राजा बन्नेछौ ।

स्लोगनः— विशाल बुद्धिद्वारा योजनालाई प्राक्टिकलमा ल्यायौ भने सफलता निश्चित छ ।